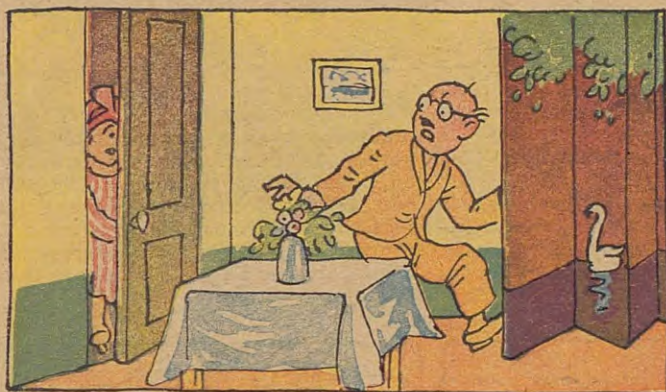

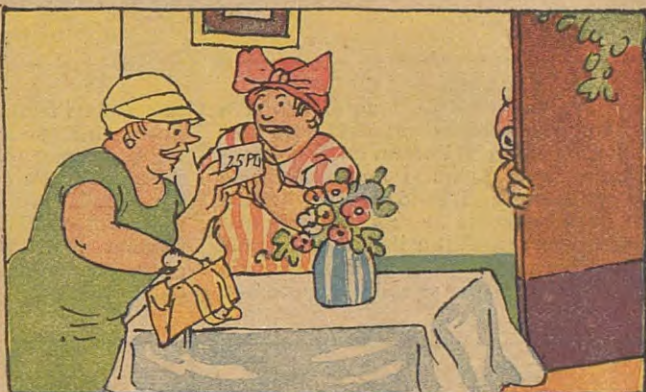
VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

INDECISIO

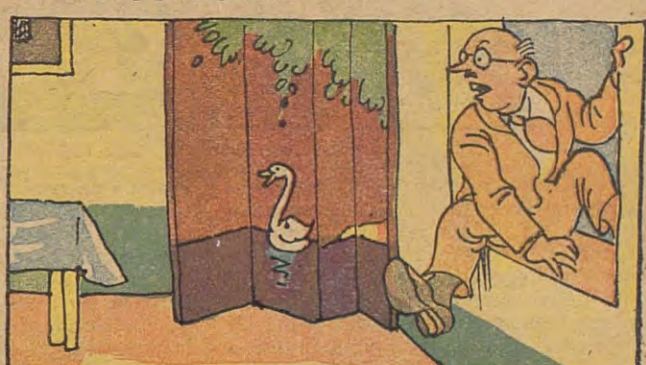
— Caram! Sento passos i no vull que la Brígida sàpiga que faig campana a l'oficina, m'amagaré darrera del biombo.

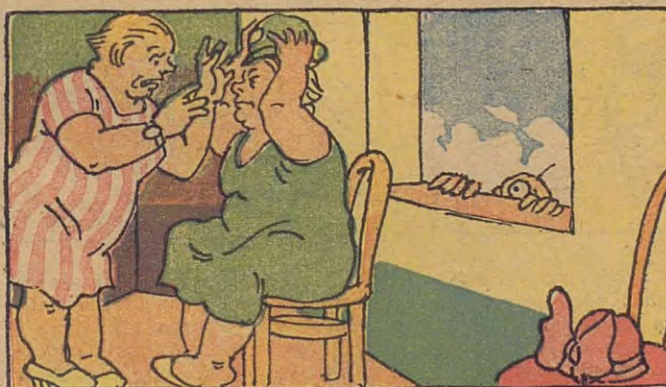
— Li dic que no.
 — Li dic que sí.
 — No puc consentir-ho.
 — Doncs si no els vol, els hi deixaré aquí. Cinc duros veritat?
 — Em sap greu, però, etc., etc.

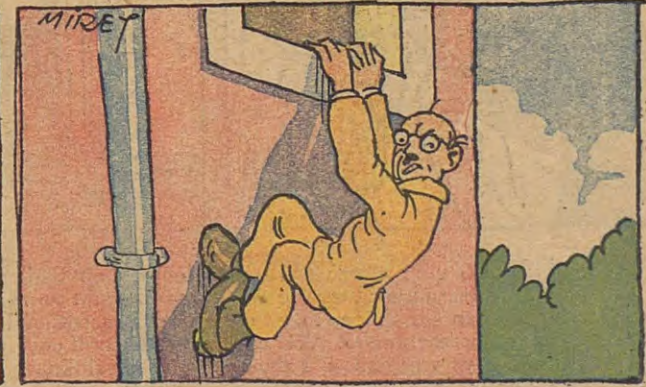
— Hem vingut pels paraigües i sembla que ara s'acclareix.
 — (Cinc duros!.. justament el que em feia falta!)

— Que intel·ligent és la senyora Canons! i que agradable!.. però altre cop sento passos... son capaces de tornar, si s'adonen de la desaparició dels cinc duros... cal que m'amagui bé.

— Valdrà més que deixem els paraigües, si tant apurades ens veiem, agafarem un taxi. En quan als cinc duros insisteixo en què són ben seus, amb això aquí els hi torno, però, on són?
 — No s'hi amoïni.

— Ja m'ho penso: En Quimet en deu saber alguna cosa, esperem-lo que ell ens ho explicarà quan torni.
 — Déu meu! Ara sí que l'hem feta bona! Si m'hi he d'estar gaire estona així, què serà preferible: el cop o els cops?

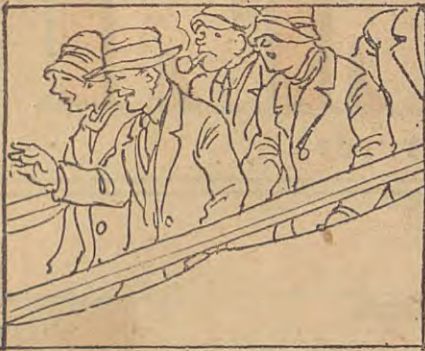

Un pastoret

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

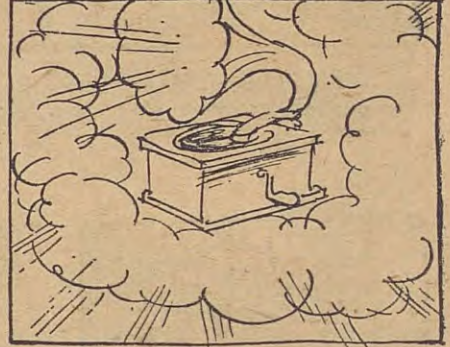

Fet un perfecte ianqui, arribà a Barcelona acompanyat de la seva muller, en Joaquim Parera, oncle del nostre amiguèt Quim. I naturalment, la seva més gran il·lusió va ésser anar a Cànoves a veure de prop la terra que tan enyorava. Allí trobà sense dificultat al seu nebot. En Quimet no se'n sabia avenir que aquells senyorassos

tan mudats fossin els seus oncles i no gosava intimar-hi.

A Norma, (així s'anomenava l'esposa de Mr. Parera) li feia molta gràcia aquella cara espavilada del vailet i varen voler-se'l endur a Barcelona. En Quimet un xic desconfiat i recelós, no gosava a decidir-se... Com ho faria la Laieta sense mi? — I qui es la Laieta?

preguntà Mr. Parera. En Quimet per tota resposta es tragué el flabiol i per mitjà de la telefonía convinguda envià un *parte*. Laieta pel mateix sistema contestà des del bosc proper que ja venia, i efectivament, als pocs minuts compareixia, quedant tota sorpresa en veure's davant d'aquells forasters tan senyors.

Com no podia ésser d'altra manera amb aquella carona, la Laieta es captà tot seguit la simpatia dels esposos Parera. Les coses s'arranjaren de forma que els carboners consentiren que Laieta acompanyés a Quimet en el seu flamant viatge a Barcelona. A Norma li feia molta gràcia de dur a

ciutat a un parell de salvatgets simpàtics que no havien vist altre món que Cànoves i Vilamajor. A Barcelona varen equipar-los com als nens més rics i encara que això els afalagava, no els deixaba de molestar l'encarcament de l'indumentaria ciutadana, particularment les sabates.

De tot, de tot, el que més il·lusió va fer a en Quimet i a la Laieta varen ésser el vaixells, els tramvies i mes gàrgares de gramòfon que sentiren en un basar. L'oncle d'en Quimet pensà en endur-se'n a Amèrica al seu nebot, tota vegada que el noi no tenia pares i el no tenia fills. A Norma li sembla-

va molt bé, però compregueren que era tanmateix massa incivilitzat de moment, i pensaren de tancar-lo en un col·legi per pulimentar-lo. Al cap d'un parell d'anys vindrien a buscar-lo i continuaria la seva educació a Nord-Amèrica.

I tal com ho pensaren ho feren: Ja

tenim a en Quimet a tota pensió en un internat de Sarrià.. però naturalment, acostumat a la llibertat del Montseny li costava molt d'ajustar-se a la disciplina escolar, malgrat que aquesta sigui ben poc ferrenya... i no pensà en res més que fugir i entornar-se'n a les seves muntanyes. Però on

aniria, desgraciat, si no sabia res de Barcelona? però no pensà res i astut com era, burlà la seva vigilància i aprofitant les seves aptituds d'esquirol, es féu escàpol. Un cop al carrer, negra nit, no sabia on anar, però caminà, caminà amb l'únic afany d'allunyar-se del col·legi.

(Continuarà)

AL POL NORD

(Acabament)

Dibuixos d'En CORNET

per En GUILLEM D'OLORÓ

L'esquimal s'apropava ràpidament i els Savis Retirats es disposaven a rebre'l amb els honors deguts a un habitant de les terres glaçades. Però quan arribà respongué a les, mostres d'entusiasme dels exploradors amb una rebuda molt freda. Naturalment! Era efecte del clima!

Però els savis no es desanimaren

per la fredor i li preguntaren si volia acompanyar-los al Pol. L'home s'hi avingué de seguida, mitjançant una bona retribució.

Començaren la marxa a peu per dirigir-se al poble esquimal on havien de proveir-se de trineus i gossos. — Trineus? — deia Mr. Pierre d'Os. — Trigels hauríem de llogar!

Arribaren al poblet, constituït per una dotzena de cases de neu en forma de fòrmatge de bola i aviat notaren que estava completament desert. — I doncs? — preguntà en Quadros a l'esquimal. — Què significa aquesta solitud? — Es que és la temporada de la feina i són tots fora. — I quina feina fan? — féu el doctor Metzina. — Quan

arribin al Pol ho veuran — féu l'esquimal amb una rialleta maliciosa.

Preparada la gossada i ajaguts els savis cadascú al seu trineu com en un bressol, començà el viatge. Aquell sistema de viatjar era molt còmode però tenia l'inconvenient que si saltava un conill els senyors gossos s'entretien a perseguir-lo i feien botre el trineu

amb greu perjudici de les cares de seure dels pobres savis.

— Ja anem bé pel camí del Pol? — preguntà el Dr. Metzina al guia després d'alguns dies de viatjar per aquella plana glaçada. — Sí, senyor — féu l'esquimal. — No en dubti pas. — I com el coneixeu? — Per les llaunes. — Quines llaunes? — Les de conserves. Miri

quantes n'hi ha!

En efecte, vora el camí que seguïen es veia una llarga reguera de llaunes buides que havien contingut sardines, anxoves, salmó, foie-gras, etc. La filera s'estenia endavant fins a l'horitzó. — Són els residus de les expedicions precedents — féu el guia, simplement. Una terrible sospita passà pel cap

deis Savis Retirats: — Hi hauria ja algú al Pol?

No trigaren gaire a tenir la resposta. Com que anaven lleugerets, aviat atraparen l'expedició que els precedia. Però quan intentaren passar-los al davant els sortí un urbà de la porra, tot cobert de pells d'ós vermell que els féu posar a la filera com si fossin al Passeig de Gràcia a l'hora de les empenes. La cua per arribar al Pol tenia

mes de doscents metres!

Les expedicions anaven avançant lentament, i quan passaven pel Pol, al punt precís del qual hi havia un altre urbà, clavaven una bandereta a terra (petita, perquè ja no n'hi cabien més) i signaven llurs noms en un llibre que un groom els presentava.

Llavors compregueren el per què de la buidor del poble esquimal. Era la temporada de les expedicions i tots

havien anat a fer de guia. Com que els Savis Retirats arrebegaren l'últim que quedava, tingueren l'honor d'ésser la darrera expedició de la temporada.

Del retorn no cal parlar-ne. Sols ens conta la crònica de l'expedició que l'urbà del Pol Nord els va dir: — Si haguessin pres *ida i vuelta* a l'agència Cook, ara estalviarien pessetes...

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

UNA COMPLICADA HISTÒRIA

(Continuació)

de totes maneres. El màgic aprofità el moment per descarregar-li un terrible cop de puny a l'ull esquerre que el deixà borni; i després es féu escàpol.

Mon germà fou conduït al davant del Califa, el qual, en assabentar-se del que ocorria, el condemnà a rebre cent cops de bastó a l'esquena. Després tots sos béns foren confiscats i, finalment l'exilaren.

Mon germà, devingut borni, amb l'esquena feta malbé a bastonades i mig moribund, eixí de la ciutat i caminà carretera avall sense saber a on anava, fins que arribà a un poble molt allunyat on fixà sa residència en una cantonada i, quan s'hagué refet un xic de les seves nafres començà a guanyar-se la vida fent de sabater, que és un ofici que no exigeix més capital que unes mans destres.

Heus ací que un dia, mentre estava cosint una peça a una vella babutxa, percebí el trot de nombrosos cavalls i llurs renills i les veus de manament dels cavallers. Mon germà, en lloc de romandre treballant i deixar el que no l'atanyia com hauria fet tota persona prudent, eixí a xafardejar i es trobà amb què era el rei, acompanyat del seu seguici, el qual anava de cacera.

Al moment que el meu germà eixia s'escaigué a passar el rei, el qual li adreçà l'esguard; i en veure que era borni, exclamà:

— Que Al'lah em guardi de les malanances d'aquest dia maleït i de mal augur!

I tombà la brida i ordenà de tornar tothom cap al palau després de manar als esclaus que agafessin El-Kuz i li administressin un càstig exemplar. Els esclaus me l'arreglegaren i li pegaren una pallissa que el deixaren per mort.

Quan l'hagueren allunyat, mon germà s'alçà i repregué el camí de la seva botiga. Heus ací que un cavaller del seguici del rei s'havia reraçagat i, en ésser vist per mon germà, aquest se li atansà i li pregà d'explicar-li el motiu del càstig que hom li havia imposat.

L'home es clavà a riure i li digué:

— Amic: El nostre rei és molt supersticiós i no pot to'larer de cap manera un borni perquè creu que porten desgràcia. El que m'estranya, doncs, és que t'hagi deixat amb vida car tots els bornis que troba els fa occir sense remissió.

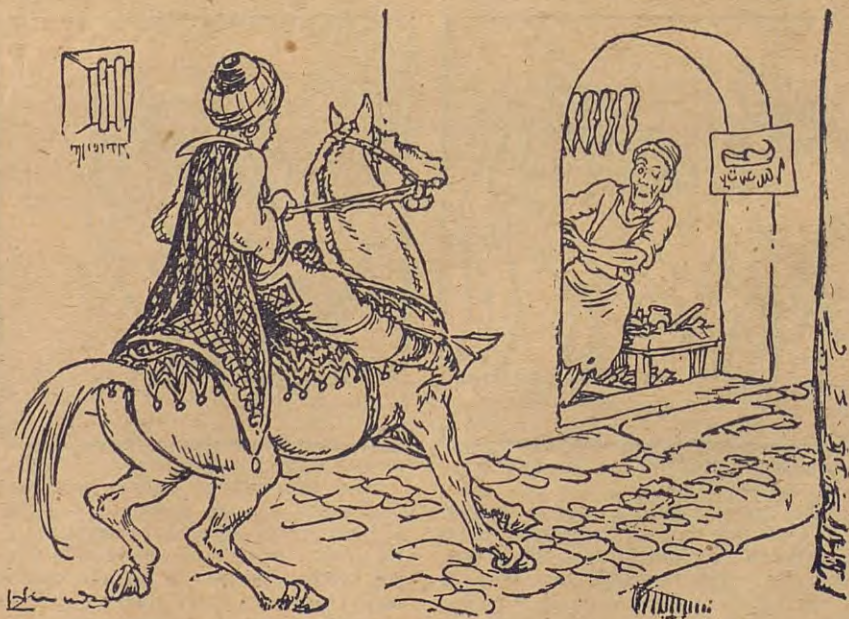
Mon germà tantost oí aquelles paraules arreglegà tots els estres del seu ofici i fugí de la ciutat carretera avall i no parà fins que fou arribat a una ciutat encara més allunyada.

Al cap d'algun temps de viure en aquella vila treballant amagat i sense mostrar-se amb prou feines a ningú, un dia que estava més contristat que de costum decidí eixir un xic per respirar l'aire pur i distreure's una mica. Al cap de poca estona d'haver eixit oí el trot i els renills d'una colla de cavalls que li venien al darrera. Mon germà, recordant la pallissa de la darrera vegada apretà a córrer i cercà algun portal a on amagar-se i, en veure una gran porta tancada, l'empenyé i es ficà a dins en el comble de la imprudència.

Acaba d'entrar a dins i ja es troba agafat per dos homes alts i fornits com dos gegants, els quals amb una veu tota llòbrega exclamaren:

— Al'lah sigui lloat perquè ens permet d'arreglegar, per fi, l'enemic seu i el dels homes!

— Bona gent — exclamà mon germà esgarrifat; — jo no sóc enemic de

ningú. El que faig és fugir de la desgràcia que em persegueix.

— Ah, desgraciat! — replicaven els dos gegants. — Massa bé sabem que el que tu vols és perdre'ns a nosaltres i l'amo d'aquesta casal Vejiam: A on tens amagat el ganivet amb el qual volies assassinar-nos?...

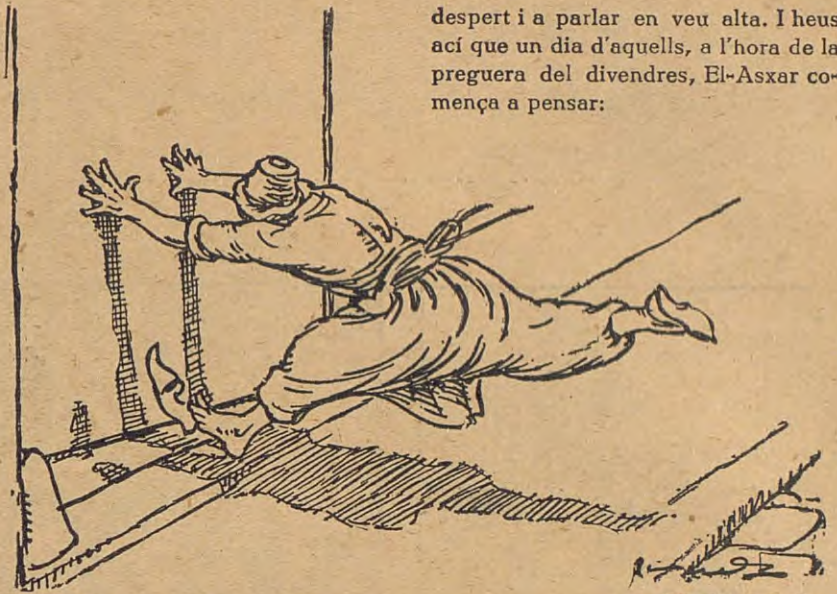
I començaren a registrar mon germà de cap a peus fins que li trobaren la ganiveta que li servia per tallar el cuir.

— Ah! — exclamaren. — Heus ací l'arma mortífera!

I començaren a apallissar-lo i a esquinçar-li les vestidures fins que deixaren al descobert la seva carn tota macada de les altres pallisses.

— Oh, maleït criminal! — afegiren encara. — Vet ací les senyals dels cops que ja portes rebuts pels teus crims passats!

I aleshores me'l lligareu i me'l portareu a la presència del Gualí de la ciutat, el qual, en veure les senyals de les bastonades que en altres ocasions havia rebut, es convencé que es tractava d'un criminal i el condemnà a rebre cent bastonades més i a ésser passejat a dalt d'un camell per tota la ciutat amb un anunci al darrera qui

història d'El-Asxar

Has de saber, oh rei! — continuà el Barber — que a la mort de mon pare, tots els meus germans i fins jo mateix heretarem cent dracmes cada u.

Mon germà El-Asxar, no sabent què fer-ne, pensà comprar un lot de vidrieres diverses i vendre-les al detall a un preu més elevat. «Això —

«Acabo de col·locar tot el meu capital en la compra d'aquestos vidres, això és: cent dracmes. La mercaderia que he comprat la vendré a doble preu i em rendirà dues centes dracmes, això és: el doble. Amb aquestes dues centes dracmes tornaré a comprar vidrieria, la qual, venuda a doble preu em rendirà quatrecentes dracmes. I així, comprant i venent doble devindrè possessor d'un gran capital. Aleshores compraré tota mena de mercaderies: Drogueria, perfums, teixits, porcelanes i vidres i no pararé de vendre fins que hauré arreplegat una fortuna formidable. Llavors podré adquirir un suntuós palau, esclaus, cavalls i guarniments i vestits i draperies brodades d'or i sederies i pedreries de tota mena; i jo m'hi instal·laré i menjaré i beuré tant i de tot el que voldré, i no hi haurà ballari, ni ballarina, ni músic ni joglar a la terra que no sigui invitat a venir al meu palau a exhibir les seves arts i les seves gràcies. Després em posaré en relació amb totes les cambres de Bagdad i les enviaré a totes les filles dels Visirs i dels Reis de la terra per tal que els parlin de mi; i no passarà gaire temps que no m'hagi casat, almenys amb la filla única d'un Gran Visir!»

«La filla del Gran Visir — continuava parlant en veu alta mon germà El-Asxar, — és delicadament bella i perfeta de tota mena de perfeccions, i jo li constituiré un dot de mil dinars d'or: No dubto que son pare me la voldrà concedir... Ah! I si no ho volgués?... Li robo la filla a les seves pròpies barbes i me l'emporto al meu palau i m'hi caso tant si ho vol com si no ho vol.»

«Jo tindria uns hàbits riquíssims com no en porten més que els soldans i els emirs i encarregaria al joier més

cridé: «Heus ací el càstig que sofreix aquell qui s'introdueix criminalment a la casa d'altri!»

Fou aleshores, quan la neva de totes les desventures del meu germà El-Kuz arribà fins les meves oïdes, que jo el vaig cercar, el vaig recollir a casa meua, el vaig cuidar i li vaig fer un llarg sermó per tal de llevar-li el pecat de la imprudència per tota la vida.

Aquesta és, senyor — féu el Barber — la història de mon germà El-Kuz; la qual, si bé és interessant no ho és pas tant com la de mon germà El-Asxar.

pensà — no m'exigirà massa feina.» Perquè heu de saber que El-Asxar era un gandul de marca.

Comprà doncs una panera plana, al damunt de la qual col·locà tots els objectes de vidre, escollí un bon lloc; s'assegué al peu d'una casa amb la panera de vidres al davant i començà a cridar:

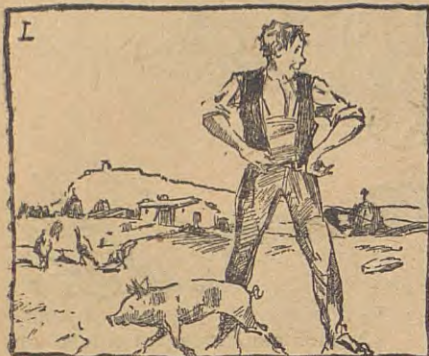
— Oh... vidres! Oh... gotes de soll Oh... galtones fresques i líquides de donzella! Oh... rajolins d'aigua encaçada! Oh... respir congelat de les verges! Oh... vidres!..

Però heus ací que, tot sovint, El-Asxar romanía callat i assegut i, ben arrepenjat a la paret, deixava anar la seva imaginació i es posava a somniar

(Continuarà)

El porc i el gos

I
En Tòfol de Cornellà un garrinet va engreixà pensant que amb el que en treuria els impostos pagaria i encara en tindria prou per tirar pernil al brou.

II
Quan el va tenir ben gras va pensar; el mataràs i el duràs a Barcelona on, com que és carn de la bona te'l pagaran de bon tros més que venent-lo a l'engròs.

III
Mes, quan mort el va tenir un amic seu li va dir: «No te'l deixaran entrar. L'Ajuntament va manar que no es mengés porc sinó del mort a l'Escorxadó.»

IV
En Tòfol, que és home viu dels consums pla bé se'n riu. Té a la masia un vell gos pelut, sec i fastigós. Dintre un sac ja l'ha lligat i a Barcelona ha marxat.

V
Passa davant dels burots que van examinant tots els paquets que hom vol entrar. Ja va un a preguntar: «Què hi ha en aquest sac tan gros? — Que hi ha d'haver! El meu gos!»

VI
«Un gos eh! Creieu que sóc to:to o tinc el cap de rocl Desfeu el sac de seguida.» Surt el gos, pren embranzida i cap a casa ha fugit deixant el burot pansit.

VII
«Si que m'heu ben arreglat! Ara el gos se m'ha escapat i abans no el torni a atrapar em faré un tip de suar!» I amb protestes sense fi en Tòfol desfà el camí.

VIII
Quan a casa ha retornat el porc al sac ha ficat i altre cop pel camí enllà a Barcelona se'n va amb el sac igual en tot a quan hi duïa el gossot.

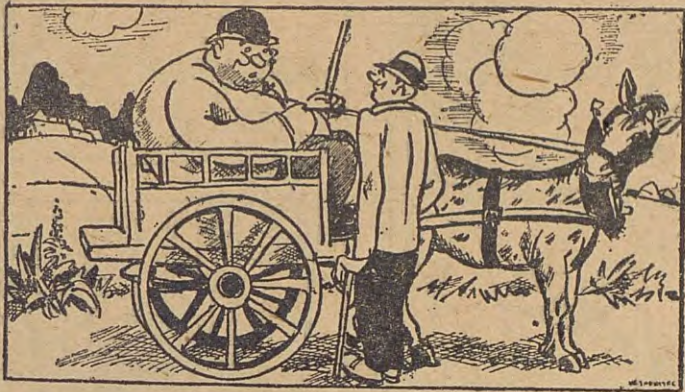

IX
El burot ja el veu entrar i cuita a deixà'l passar saludant-lo atentament perquè oblidí el mal moment que una hora abans li ha donat i així el garrí ja ha passat!

Hequer

UN RETALLET DE CADA COSA

— Vaja, senyor Esteve! cada dia a passeig amb el carret eh?
— Es que el metge m'ha manat que fes vint quilòmetres cada dia... per aprimar-me.

FAULES D'ISOP

El pagès i els gossos

Un pagès es trobà sítat pel mal temps en son estable. No podent sortir per cercar menjar, menjà primer els moltons, després, seguint el mal temps, menjà també les cabres i, per fi, com que no hi havia millora, també menjà els bous llauradors. Llavors els gossos, que miraven el que feia, es digueren els uns als altres: «Cal fugir d'aquí, perquè si l'amo no ha perdonat els bous que amb ell treballen, com en perdonarà a nosaltres?»

La faula mostra que cal guardar-se molt dels que no s'estan de fer mal als propis parents.

Un lladre de camí ral fou agafat per la justícia i condemnat a la forca.

Era un home de tan bon humor que durant tot el camí cap al patíbul anà cantant cançons de riure i dient acudits que no deixaven estar seriosos ni al butxí ni al jutge.

Quan ja tenia la corda al coll demanà:

— Senyor jutge, no és cert que m'heu de concedir una gràcia abans de morir?

— Sí — féu el jutge.

— Doncs us vull demanar una pe-

tita cosa. Jo he tingut sempre l'ambició d'ésser director d'o-feó i voldria realitzar-la a ma darrera hora. Per tant jo cantaré una cançoneta i tots els espectadors han de seguir la tornada.

— Vinga, cantal! — féu el jutge mal-humorat.

El reu començà una cançó popular molt coneguda en aquell temps:

Quatre ases en un prat

menjaven herba tendra!

Hi, ha! Hi, ha, Hi, ha!

I tot el públic, més de deu mil persones bramà la tornada dels ases: Hi ha! Hi ha!

Acabada la cançó, el reu cridà:

— Ja moro content! He sentit deu mil ases bramar alhora!

La costum de tirar *calderilla* al relli si ho fa malament és usada però amb significat invers als teatres d'Àustràlia. Els australians tiren *calderilla* i fins argent i or a l'actor que els agrada.

La princesa russa Alexandrovna Petropavnitshka Kossikorrovitch plorava desconsoladament. Un criat li acabava d'anunciar la mort del seu espòs.

— I digues, Sergi, abans de morir va pronunciar el meu nom? — preguntà plorosa.

— Començà a pronunciar-lo — féu el criat, discretament.

— Em va enutjar tant que li vaig tirar el diccionari

— I què més passà?

— Que vaig quedar sense paraules.

— Com ho heu fet per arribar a cent anys?

— Es que quan vaig néixer encara no s'havien descobert els microbis.

— He anat a càl metge perquè em curés la falta de memòria.

— I què t'ha fet?

— M'ha fet pagar per endavant.

La mòmia del faraó Amenophis, recentment descoberta, ha estat portada a una clínica del Caire i examinada pels metges.

Com que el cos està perfectament conservat, els senyors galenos han pogut descobrir-hi primer per medi dels raigs X i després per la dissecció, que el rei Amenophis patia d'un cranc, de mal de Pott i d'artèria esclerosi. Morí a trenta set anys.

No se sap si els doctors del Caire li han receptat alguna cosa. És fàcil que no perquè a més a més d'aquestes malalties, el pobre faraó en sofria una de més terrible i incurable: la mort crònica.

La línia de tren més llarga del món es la del Transiberià, de Leningrad a Vladivostok. Té uns vuit mil quilòmetres i els trens fan el viatge en tretze dies. No poden anar a grans velocitats degut a la dificultat de procurar-se carbó que fa que s'hagi d'estalviar combustible.

La fusta de roses o *palo rosa* no és anomenat així pel seu color sinó per l'olor que fa quan és tallada de fresc. No prové d'un arbre especial sinó de diferents espècies d'arbres del Brasil.

— Si un home es casa amb la tia de la marastra de la seva difunta esposa, quin parentiu li tindrà?

— Home, no sé, deixa'm rumiar!

Serà el seu... el seu... no sé, em dono.

— Serà el seu marit.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 598 — Lluís Ardiaca

N.º 599 — Anòel Relat

N.º 600 — Angel Relat

N.º 601 — Isidre Esteve

Redacció. Administració: Cardenal Casañas, 1
Imprenta: Carrer de Mutaner, 24, interio

AVENTURES DEL CAPITA PAU SABATA

Quan la nau s'és mig partida
a un lloro deuen la vida

Amb el tresor del pirata
compra una nau en Sabata.

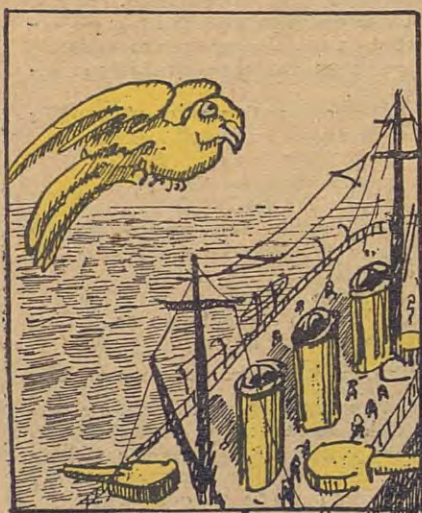
Li encolomen un vaixell
que es més llauna que un Ford vell.

En Sabata, amb previsió
fa un assegur d'un milió.

Un tifó els ha arreplegat
i els ha ben enpastifat.

El lloro de bord, volant
troba un cuirassat molt gran.

I explica el trist cas al jefe
millor que la T. S. F.

A tot gas, el cuirassat,
a salvar-los ha arribat.

— Quin lloro més bo! — El vaig fer
creuà amb colom missatger.

Ara ha cobrat el milió
i vol comprà un vaixell bo.